

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Ondřeje Mrákoty a Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Ing. arch. D. H.**, zast. advokátem JUDr. Pavlem Novákem, Bartáková 1107/40, Praha 4 - Krč, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8 - Kobylisy, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2017, čj. ZKI PR-O-108/766/2017-10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2022, čj. 43 A 16/2020-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně vlastní pozemek p. č. st. X v katastrálním území X ve Středočeském kraji. V roce 2016 probíhala v tomto katastrálním území tzv. obnova katastrálního operátu přepracováním podle § 40 odst. 1 písm. b) a § 43 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrálního zákona), a § 55 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhlášky). Původní katastrální mapa byla převedena do digitální podoby a od července 2016 začal platit nový katastrální operát. Žalobkyně před začátkem platnosti nového katastrálního operátu podala námitku ke Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj, katastrálnímu pracovišti Praha – západ, ohledně nesprávného zobrazení hranic mezi jejím pozemkem a dvěma sousedními pozemky. Podstatou jejího nesouhlasu s přepracovaným katastrálním operátem bylo, že v něm byl její pozemek zobrazen v rozporu s dřívějším zobrazením a faktickým stavem. Jedné námitce katastrální úřad vyhověl, druhé, týkající se hranice s pozemkem p. č. st. X (*na kterém se nachází obecní úřad, pozn. NSS*), však nevyhověl. Hranice mezi pozemkem žalobkyně a tímto druhým

pozemkem tak zůstala zobrazena podle výsledků obnovy katastrálního operátu. Žalobkyně následně neuspěla ani s odvoláním k žalovanému, ani s žalobou ke krajskému soudu.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) stručnou kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítá, že s obnovou katastrálního operátu mělo být spojeno nové mapování mimo jiné proto, že měřítko původní mapy (která byla nyní převáděna do digitální podoby, pozn. NSS) bylo příliš vysoké. Současně tvrdí, že krajský soud nesprávně nevzal v úvahu nejnovější stěžovatelkou předložené podklady (např. geometrický plán).

[3] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Při nynější obnově katastrálního operátu nebylo namíste provádět nová měření pozemků či řešit spory o průběh jejich hranice.

[4] Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[5] Kasační stížnost však není důvodná.

[6] NSS nejprve podobně jako krajský soud připomíná, že čím je žalobní nebo kasační bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není možné, aby soud za stěžovatelku spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval její obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu či kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci stěžovatelčina advokáta. (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32, nebo rozsudek NSS ze dne 5. 8. 2021, čj. 10 Afs 171/2021-44, *BIOTRADE*, bod 10). Stěžovatelka kasační stížnost pojala jen velmi stručně a poměrně obecně, proto i NSS přistoupil k vypořádání jejích námitek taktéž jen obecně.

[7] V první řadě stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil přípustnost ověření skutečné hranice a že v případě obnovy operátu mělo dojít k novému mapování (resp. že krajský soud „nesprávně aplikoval“ § 41 katastrálního zákona). Tyto námitky však nejsou důvodné.

[8] Podle § 43 katastrálního zákona se *při obnově katastrálního operátu přepracováním převádí dosavadní katastrální mapa do elektronické podoby*. Povaze tohoto typu obnovy katastrálního operátu se NSS věnoval mnohokrát. Jeho cílem je „aktualizace operátu po stránce formální (převedením katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru). Jedná se o soubor úkonů evidenčního a technického rázu, který nesměruje ke změně právních vztahů. Právní vztahy k pozemku by mohly být dotčeny jen tehdy, byla-li by jejich případná změna doložena listinou. Dotčená osoba se může domáhat určení průběhu hranice u obecného soudu žalobou podle části třetí občanského soudního řádu; v řízení o námitkách proti obnovenému katastrálnímu operátu však takové nároky s úspěchem vznášet nelze.“ (srov. již usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb.,

pokračování

o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 6. 2005, čj. Konf 90/2004-12, na který NSS navázal i za účinnosti současného zákona např. v rozsudcích ze dne 6. 2. 2020, čj. 1 As 401/2019-23, bod 19, ze dne 11. 5. 2020, č. j. 1 As 11/2020 - 44, bod 24, nebo ze dne 15. 1. 2021, čj. 5 As 264/2019-24, bod 25).

[9] Při tomto typu obnovy operátu se nevychází z nového měření hranic přímo v terénu a dotčené osoby mohou proti obnovenému katastrálnímu operátu namítat zpravidla jen pochybení katastrálního úřadu při použití výstupů dosavadní měřické činnosti, případně skutečnost, že katastrální úřad nezohlednil podklady, které měl při obnově katastrálního operátu k dispozici (např. 1 As 401/2019, body 14-15, srov. obdobně též rozsudek ze dne 18. 9. 2020, čj. 5 As 217/2019-62, bod 21). Podobně již správní soudy mnohokrát vysvětlily, že katastrální úřady nemohou zjišťovat skutečný průběh vlastnických hranic (také např. 1 As 401/2019, bod 17 a judikatura tam cit.).

[10] V obecné rovině tedy nelze katastrálnímu úřadu ani žalovanému vytknout, že k novému měření nepřistoupili.

[11] V trochu konkrétnější rovině stěžovatelka namítla, že měřítko původního podkladu (1:2 880) bylo příliš vysoké a původní „mapy“ tak nemohly při digitalizaci bez dodatečného měření obstát. K tomu lze podle NSS ale jen uvést, že s měřítkem 1:2 880 katastrální vyhláška v příloze výslovně počítá (dokonce jako „použitelná“ vidí i vyšší rozlišení, srov. bod 15 přílohy k vyhlášce, zejména pak tabulku v bodu 15.6), pouze stanoví – zjednodušeně řečeno – odchylku měření, která by v případě použití takto vysokého měřítka neměla být překročena (v nynějším řízení ani překročena nebyla, což stěžovatelka koneckonců ani nezpochybňuje). Použité měřítko tedy samo o sobě nemůže odůvodňovat nové měření.

[12] Podobně nemůže stěžovatelka uspět s odkazem na „zcela jinou výměru“ svého pozemku. V první řadě totiž výměra pozemku v katastru zůstala nezměněna a stále (už od roku 1936) zůstává na hodnotě 330 m². Zadruhé, poté, co předložila nově zpracovaný geometrický plán (podle kterého její pozemek údajně v obnoveném operátu „přišel“ o část své výměry), správní orgány porovnaly výměru pozemku podle dosavadního stavu a podle předloženého plánu a neshledaly důvod k opravě operátu (jakýkoliv zjištěný rozdíl byl pod hranicí povolené odchylky podle bodu 14.9 přílohy katastrální vyhlášky). Ani z jiných porovnávání údajů v operátu (např. porovnávání délek hranic pozemků podle původních údajů z roku 1911 a 1936 a nového stavu, srov. k tomu s. 12-13 rozhodnutí žalovaného a bod 15.2 přílohy katastrální vyhlášky) neplynula ani potřeba opravovat údaje v operátu, natož provádět měření. Proti žádnému použití povolených odchylek, případně výpočtů katastrálního úřadu ale stěžovatelka nic konkrétního nenamítá, není proto ani potřeba, aby se těmito otázkami NSS zabýval více.

[13] Konečně není jasné, co stěžovatelka myslela tím, že krajský soud „nesprávně“ aplikoval § 41 katastrálního zákona. Ten říká, že k obnově katastrálního operátu novým mapováním (kterého se stěžovatelka domáhala) se přistoupí, *pokud geometrické a polohové určení nemovitostí v důsledku značného počtu změn, nedostatečné přesnosti nebo použitého měřítka katastrální mapy již nevyhovuje současným požadavkům na vedení katastru, popřípadě dojde-li ke ztrátě, zničení nebo takovému poškození katastrálního operátu, že není možné*

nebo účelné ho rekonstruovat z dokumentovaných podkladů platného stavu. Krajský soud však § 41 katastrálního zákona vůbec neaplikoval, protože v nynější věci probíhala obnova přepracováním podle § 43 téhož zákona. Žádné chyby v operátu, které by (pokud jde o hranice pozemků p.č. st. X a p.č. st. X) vyžadovaly opravu, natož zcela jiný způsob obnovy, ale ani správní orgány, ani krajský soud nenašly. Jak také krajský soud stěžovatelku upozornil (a NSS jeho závěry pouze pro úplnost a přehlednost připomíná), pokud spatřovala problém v nezaznamenání změn ještě před vznikem poslední verze informací o pozemku p. č. st. X (tedy patrně z roku 1936), která se pak víceméně přenesla do dnešního stavu, není to něco, co je možné řešit v rámci námitek k obnově katastrálního operátu (srov. bod 37 rozsudku krajského soudu).

[14] Důvodné nejsou ani zbývající námitky. Stěžovatelka jimi v podstatě tvrdí, že rozhodnutí žalovaného nemělo oporu ve spise, protože na základě jí předložených dokumentů měl žalovaný rozhodnout v její prospěch; podobně i krajský soud vyhodnotil důkazy nesprávně, resp. nevzal v potaz důkazy, které měly vést k požadované opravě operátu. V první řadě ale není zcela jasné, na které podklady „od roku 2015“ stěžovatelka poukazuje (mimo např. geometrického plánu, který výslovně zmiňuje). Všechny podklady, které stěžovatelka předložila, jsou však součástí správního spisu (včetně nejnovějších, které předkládala ještě v roce 2017), a krajský soud z informací ze správního spisu taktéž správně vycházel. Ani v těchto námitkách navíc stěžovatelka nebyla nijak konkrétní, NSS proto nemůže z jejích námitek dovozovat jiný závěr, než který uvedl výše (v bodech [11]-[13]).

[15] Závěrem NSS znovu připomíná, že obnova katastrálního operátu přepracováním nemůže sloužit k zjišťování skutečných hranic (resp. k tomu, aby se vzalo v potaz skutečné užívání pozemku či jeho části). Ze správního spisu i řízení před krajským soudem nicméně plyne, že mezi stěžovatelkou a vlastníkem sousedního pozemku (tím by měla být obec Zvole) jsou neshody o hranici pozemků. V takovém případě se ale (pravděpodobně) jako jediné řešení nabízí vyjasnění sporné hranice v občanském soudním řízení.

[16] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu